

de nouăzeci de ani ajungnd, Sfântul Dionisie, împreună cu preotul lui Rusticus și cu diaconul lui, Elefterie, au fost prinși de păgâni și torturați bestial pentru credința lor și predicarea lui Hristos; apoi toți trei au fost decapitați.

Capul tăiat al Sfântului Dionisie s-a rostogolit departe de trupul lui, până la picioarele lui Catula, un creștin, care l-a luat și l-a îngropat cu cinste, împreună cu trupul.

Sfântul Dionisie a luat mucenicia pe timpul lui Domețian, la anul 96 după Hristos. El a scris mai multe cărți vestite pentru toată creștinătatea, și întemeietoare de credință ortodoxă: despre Numele Dumnezeiești [Divine], despre Ierarhia Cerească și Ierarhia Bisericească, despre Teologia Mistică și despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

TÂLCUIRI LA PREDICA DE PE MUNTE DE SF. TEOFAN ZĂVORÂTUL

Porunca cea dintâi, porunca de temelie, este porunca dragostei.

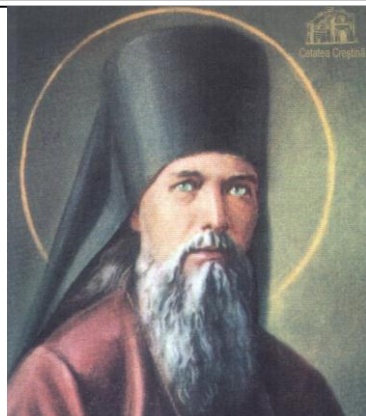
Mic cuvântul, atotcuprinzătoare lucrarea.

E ușor să vorbești de dragoste, dar nu este ușor să ajungi la măsura cuvenită a dragostei.

Nu e cu totul limpede nici cum se poate ajunge la ea; tocmai de aceea Mântuitorul adaugă la această poruncă reguli lămuritoare: "Ca pe tine însuși; și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea". Aici ni se arată măsura dragostei, care este, s-ar putea spune, lipsită de măsură; căci are oare dragostea, în sine, vreo măsură și este vreun lucru bun pe care omul nu și-ar dori să îl primească de la ceilalți?

Predica de pe munte,
frescă

Sfântul Teofan
Zăvorâtul,
icoană

Și totuși, porunca nu e cu neputință de îndeplinit. Totul e să ajungem la deplina unire de simțire cu ceilalți, adică să primim în noi, deplin, simțirile lor, să simțim ceea ce simt și ei. Când se va întâmpla asta, nu vei avea nevoie să îți se arate ce și când să faci pentru ceilalți: inima însăși o să îți arate.

Tu îngrijește-te să te păstrezi în această stare, altfel se va apropia îndată egoismul, te va întoarce în cochilia ta și te va zăvorî în ea. Atunci n-o să mai miști un deget pentru altul, n-o să-i arunci nicio privire, de-ar și muri acela.

Atunci când Domnul a grăit: "Iubește-l pe aproapele tău", a vrut ca în locul nostru să intre în noi, adică în inima noastră, aproapele; iar dacă în inimă va rămâne, la fel ca mai înainte, "eu" nostru, să nu te aștepti la nimic bun

(Sf. Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an)